

KVINNE BULLETIN

TIL KVINNEANSVARLIG i DS

FEBRUAR

87

Hei! Og godt nyttår!

NB!

Kvinnekonferanse 3-5.april. Oppmøte er sendt ut i egen konvolutt.

HOVEDTEMA: Partiets arbeid blant kvinnene i arbeiderklassen.

Siri Jensen har hevdet (se vedlagte kronikk) at det i dag er to spisser i arbeiderklassens kamp. Enig? Hva innebærer det? Hva er styrkene til den kvinnelige delen av arbeiderklassen? Svakheterne? Hva betyr det for hvordan vi skal legge opp arbeidet? Hvordan kan vi bygge ut kontakter i ulike miljøer, yrkesgrupper, arbeidsplasser? Gjennom bøllekurs, KF-arbeid, faglig arbeid? Hva slags erfaringer har vi fra 8.marsarbeid når det gjelder å få nye kontakter - hvorfor er det ev. vanskelig? Erfaringer fra jobbing med 6-timersdagen.

Hva kan vi oppnå gjennom KF-arbeid? Hva kan vi gjøre i klubber og foreninger?

Dette er noen foreløpige problemstillinger. Vedlagt 2 kronikker til forberedelse. I tillegg er det fint om dere skaffer dere og leser heftet om Kvinner i kvinneyrker som forhåpentligvis er ferdig til 8.mars. Vi skal prøve å få ut nærmere problemstillinger til eksterne adresser.

Underpunkter: Kvinnefrontens landsmøte, erfaringer med verving/studiesirkelarbeid + hvis mulig, rapport fra kvinnelegasjonen som er i Kina i februar.

FOR HVEM?

Vi betaler for kvinneansvarlig + i til denne gangen, fordi vi ønsker at både KF-jobbing og faglig jobbing med kvinner skal være representert. Arbeidet vi skal diskutere ligger jo i et slags grenseland.

Konferansen er i Oslo og starter fredag kl.20.

Avsluttes søndag kl.15.00

Det er fint om de som kan skaffer seg overnatting sjøl, forøvrig ordner vi. Sovepose.
8.mars.

Mange steder er trolig parolene allerede vedtatt. Hvis ikke, ber vi dere vurdere en parole som krever rentesenkning. Boligprisene er et akutt problem for mange kvinner, enten de allerede bor alene eller tenker på skilsmisse.

I tillegg er parole om lønna bare blitt mer aktuell med forbedelsene til reallønnsnedgang ved mellomoppgjøret nå,

eks. Kvinner krever ei lønn til å leve av - nei til moderasjon!

Utfra det vi nå vet, kommer Anne Beth saka i HaUGESUND opp 27. februar, mens saka som vaskerne på Aker-Verdal har reist kommer opp 10.mars. 8.marsbevegelsen vil derfor bli viktig som støttearbeid til disse.

Hvitbok om Aker-verdal-saka kan bestilles fra Ingvild Sørensen, Gimleveien 12, 1600 Levanger.

TA 6-TIMERSDAG-AKSJONEN

Det blir laget merke, se illustrasjon i direktivheftet, og løpeseddel til aksjonen. Slik at det kan syns selvom det ikke er så mange som deltar på hvert sted, og at det blir markert at det er en landsomfattende aksjon. Se også artikkel i TF,dette nr. KF sender ut oppfordring til å delta til endel klubber og fôrømeinger . Er det noen dere mener bør ha brev , gi oss beskjed!

8.MARS MATERIELL.

OSLO trykker plakater, postkort med samme motiv, og merker som kan bestilles gjennom KF av hele landet. Merker og løpesedler til Ta 6-timersdags-aksjonen kan også bestilles gjennom KF, tlf.27 21 61, adresse boks 63, o611 oslo 6.

HEFTER FRA KVINNEKONFERANSEN I HØST

Vi regner med å ha nye hefter klare til salg 8.mars:

Kvinner i kvinneyrker

Lesbisk kamp

Mannsrollen

Jenter og utdanning

Bestilles fra Partikontoret 02 38 42 50.

Forøvrig oppfordrer vi dere til å spre tidligere hefter bl.a. Kjerstis innledning, og spesielt vil vi anbefale heftet om verneplikt for kvinner til salg i selve toget.

LOKALE MØTER

Vi har i direktivheftet til DSene anbefalt å vurdere lokale møter el.l. som oppfølging av kvinnekongressen. Se dir.heftet.

DISTRIKTSKONFERANSER I KVINNEFRONTEN

Kvinnefronten holder 10 distriktskonferanser i løpet av februar/mars, for å diskutere frontens oppgaver og hvordan jobbe i forhold til alle de nye medlemmene. Disse konferansene bør prioriteres høyt, og vi bør hjelpe til med mobiliseringa.

PILLER kjerneproletariatet fortsatt den ledende rollen i arbeiderklassens kamp eller har kvinnene vært tatt? Mitt syn er at det ikke går an å sette disse gruppene opp mot hverandre.

Det tradisjonelle kjerneproletariatet spiller fortsatt en ledende rolle, på samme grunnlag som vi har streket opp tidligere. Stikkord: Den strategiske plassering i produksjonen og verdier, konsentrasjon og sterk organisering.

Samtidig har den kvinnelige delen av arbeiderklassen vokst fram til å bli en annen ledende kraft, på et annet grunnlag enn det tradisjonelle kjerneproletariatet. En situasjon der arbeiderklassen har to ulike ledende krefter, to spisser, slår ulikt på ulike områder av klassekampen. Det gir oss en helt ny situasjon. Det tradisjonelle kjerneproletariatet går tilbake i antall og andel, men det er ikke avgjørende. Det står midt oppløst og foran svære kamper, jmf. Belgia, England, Sydvaranger.

Mange kamper vil tapes, men det har stor betydning for hele arbeiderklassen at kampene reises, alternativet er demoralisering.

Tellef Hansen, faglig leder i AKP, sa i innledningen på sommerleiren at hovedproblemet de nærmeste 10–20 åra ikke er at

kjerneproletariatet blir mindre, men at det splittes opp.

Både gjennom utvikling av skille mellom stamarbeidere med fast ansettelse og fulle fagforeningsrettigheter og randarbeidere på dårligere vilkår, oppsplitting av konserner i mindre enheter, angrepene på normalarbeidsdagen og utvikling av nye ledelsesmetoder i bedriftene som undergraver fagbevegelsen.

Et annet problem er at kjerneproletariatet fratras deler av makta si over produksjonen ved at andre grupper overtar nøkkelstillinger.

Mot oppsplitting og utvida klassesamarbeid står det tradisjonelle kjerneproletariatets faglige tradisjoner, først og fremst styrke lokalt, sjøsendighet og samarbeid innafor den enkelte bransje, til en viss grad også på tvers av bransjer.

Med kommunister i ledelsen har det ført til aksjoner som *Ja til arbeid*, kampen for Syd-Varanger, FUF og nå kampen om oppsigelsesvernet for tilfellsvalgte.

Men vekta på de lokale forholda kan også bli snever og lede til identifisering med «vår bedrift» framfor arbeiderklassen som helhet, ensidig vekt på lokale lønnstillegg og arbeidstidsordninger i for-

hold til arbeiderklassens felles kamp for generelle lønnstillegg og normalarbeidsdag.

På litt lengre sikt vil trolig det tradisjonelle kjerneproletariatet bli kraftig svekket, pga. massearbeidsløshet.

Allianser, både med kvinnene og med nye produktjonsarbeidere vil stå sentralt.

Kvinnene utgjør idag halvparten av den yrkesaktive arbeiderklassen.

Fra 1960–85 har antallet yrkesaktive kvinner økt med bortimot 1/2 million.

bransjer, økt adgang til kritisk kunnskap om kvinnenes stilling gjennom kvinnebevegelsen og kvinneforskninga, økning i andel kvinner fra arbeiderklassen; alt dette har lagt grunnlag for en virkelig bevegelse blant kvinnene. Kvinnene i arbeidslivet har gjort de samme erfaringene. Tosidige erfaringer. På den ene sida at kvinner kan alt, er like dyktige som menn, er familieforsørgere, klubbdere, osv.

På den andre side at kvinner står i en kvalitats-

når pliktene i forhold til familien er ivaretatt, for menn kommer jobben først. Det karakteristiske for kvinners situasjon i dag er ikke at de først og fremst er husmødre, men at de er skvisa mellom jobb og familie, med sterk tilknytning begge steder.

Denne skvisen blir en kraft for forandring og legger grunnlaget for at kvinner er drivkraft i kampen for 6 timersdagen. Kvinner får et grunnleggende annet forhold til tid.

Familiesystemet gjør at kvinners arbeidskraft løn-

sørge en familie. Denne motsetningen tvinger fram kravet om ei kvinnelønn til å leve av og forsørge unger.

Kvinner er avhengige av utviklinga i offentlig sektor, både som arbeidsplasser og som nødvendige betingelser for å kunne jobbe. Dette tvinger kvinner til å stille krav om barnehager, om eldreomsorg, ikke bare som sosiale krav fagbevegelsen også må bry seg om, men som en del av den faglige kampen. Slik bidrar kvinnene til å sprengje tradisjonelt snevre grenser for hva som er faglig kamp.

Arbeidstidsforholda for kvinnene blir knytta nært sammen med levetilstanda for barn, gamle og syke, en viktig styrke for kampen om helsevesenet. Kvinners situasjon som arbeidere legger i dag grunnlaget for offensiv kravretta mot systemet.

SIRI JENSEN

KLASSEKAMPENS KRONIKK 12. NOVEMBER

Den kvinnelige delen av arbeiderklassen har vokst fram til å bli en ledende kraft i klassekampen på et annet grunnlag enn det tradisjonelle kjerneproletariatet, skriver Siri Jensen. Hun skal innlede om «Kvinneopprør i fagbevegelsen, hvorfor og hvordan?» på den forestående kvinnekonferansen.

To spisser

Den store forandringen, også fra tidligere tider med stor yrkesaktivitet, er at gifte kvinner er i jobb. Fra 1900–1960 var 5–10 prosent i lønna arbeid, idag er tallet nærmere 70 prosent.

Svær økning i antall, konsentrasjon i få yrker og

tivt annen situasjon enn menn.

Kvinner og menn i arbeiderklassen står i ulik situasjon fordi kvinnene forener yrkesarbeid med hovedansvaret for hus og familie, et ansvar samfunnet pålegger kvinnene. Kvinner kan ta seg jobb

som tilleggsarbeidskraft, med tilleggslønn. Denne lave lønna kommer i stadig skarpere motsetning til kvinners virkelig situasjon; stadig flere kvinner lever alene eller som enestående mødre og kvinners lønn blir stadig mer nødvendig for å for-

Siri Jensen er leder for AKP(m-l)s kvinnepolitiske utvalg.

...kjøp... om troen og Døden. Han bør sende takkekort til gjesten for at den samtalen kom inn.

SIGURD ALLERN

angår oss alle, våre samlivsformer.

Desto gledeligere er det derfor at det samfunnsom-

... fordi det mest utbredte og generelle faktum om nordmenns livssituasjon på ingen måte er inkorporert i

... og husvarmt. For leseren framstår den livsformen som helt naturlig. Disse «vanlige» litt pregløse personene fram-

... som tapper firmaets data-sentral og en kvinne som blir slått helseløs. Altså for lesere flest temmelig dramatiske hendelser som

... og ikke-moralistis ronan med en sterk verd rettet og moralsk undertone.

JAHN THO

KVINNER'S SITUASJON som arbeidere legger idag grunnlaget for offensive krav retta mot systemet. Samtidig angriper omstillingspolitikken kvinnenes situasjon ytterligere. Angrep på normalarbeidsdagen, angrep på de sentrale lønnsoppgjørene, innstramning og privatisering i offentlig sektor vil i første omgang mest direkte ramme kvinnene. Samtidig er det angrep på hele arbeiderklassen.

Ta angrepene på sentrale lønnsstillegg og lavtlønnsgarantien. Kvinnene er mest avhengig av sentrale tillegg fordi de jobber i bransjer med små muligheter for tillegg lokalt. Kvinnene er mest avhengig av lavtlønnsgarantien fordi de er mest lavtlønte, og fordi arbeidsgiverne spesielt ønsker muligheten til å presse deres «spe-på-lønn» ned. Politikken med å senke lønnsutgiftene i det offentlige støter direkte mot kvinnene i de laveste og midlere sjikt.

Sjølsgagt vil arbeidsgivernes linje med individuell lønn på den enkelte arbeidsplass etter produktivitet (og kjønn) splitte og ramme hele arbeiderklassen. Men dette blir klarest fra kvinners ståsted.

Kvinnenes stilling gjør at de ikke har noen annen mulighet enn å slåss for arbeiderklassens felleskrav: Høye generelle tillegg og

individuell lavtlønnsgaranti, 6 timers normalarbeidsdag med full lønnskompensasjon og gode billige offentlige tilbud til barn, eldre og syke.

Vi ser også i praksis at kvinnene går i spissen på disse kampområdene. Kvinnene går i spissen for kampen for 6 timersdagen, mot angrepene på normalarbeidsdagen. Kampen er presset fram av kvinnebevegelsen med Kvinnefronten i spissen, i allianse med kvinner i fagbevegelsen. Kvinneforbund har pressa på i LO.

Ved tariffoppgjøret i år var det kampen for kvinnelønna som prega oppgjøret fra begynnelse til slutt, både kravet om ei lønn til å leve av og forsørge unger, og kravet om at kvinnejobber skal vurderes på linje med menns. Fra sjukepleiere i staten og cateringansatte i Nordsjøen til kampen om lavtlønnsgarantien, hele oppgjøret i offentlig og funksjonære på Vinmonopolet.

Kampen ble bare i beskjeden grad ført som en kamp om kvinnelønna, men kvinnenes krav var likvel den viktigste drivkrafta gjennom hele oppgjøret. Også i offentlig sektor er det kvinnene og deres fagforbund som går i spissen for kampen om stillinger, arbeidsforhold for de ansatte og levefor-

hold for barn, eldre og syke. Heller ikke denne kampen føres bevisst som kvinnekamp, men grunnlaget er likevel kvinnenes objektive stilling.

Det kvantitativt nye ved den kvinnelige delen av arbeiderklassen springer i første rekke ut av deres stilling som arbeiderkvinner og først i annen rekke utfra yrke eller arbeidsplass.

Min påstand er derfor ikke at kvinnene på de store arbeidsplassene i offentlig

utvikla på tvers av bransjer og arbeidsplasser. Utviklinga av kvinnebevissthet har spilt en avgjørende rolle. Kampen for sjølbestemt abort og mot porno i har vært viktige kampen for den kvinnelige delen av arbeiderklassen. Kvinnebevisstheten er først og fremst utvikla utenfor fagbevegelsen, men den slår inn og må føre til et kvinneopprør.

Den kvinnelige delen av arbeiderklassen er en klasse i utvikling; den viktigste

nisering er like viktig som fagorganisering for å styrke kampkrafta.

Med kvinneorganisering mener jeg ikke først og fremst innafor fagbevegelsen, men kvinneorganisering på tvers, i form av samarbeid mellom kvinnebevegelsen og særlig Kvinnefronten og ulike former for særorganisering i fagbevegelsen, både på arbeidsplasser, i bransjer og på tvers.

Den beste måte å legge grunnlaget for dette i dag

er dette kanskje den viktigste faktoren som virker i motsatt retning.

Det fins også en internasjonal kvinnebevissthet under utvikling. Nairobi-konferansen hadde elementer av en felles erkjennelse av at kvinnene må gå i spissen i kampen mot imperialismen, utbytting og sult.

Det tradisjonelle kjerneproletariatet og den kvinnelige delen av arbeiderklassen er to ulike spisser i arbeiderklassens kamp med ulike styrker og svakheter.

En allianse mellom disse spissene vil være avgjørende for arbeiderklassens kampkraft, og er en stor utfordring for AKP (m-l). Et slikt syn må også få konsekvenser for prioriteringa av partiets arbeid.

SIRI JENSEN

Kronikkforfatteren er grafiskarbeider og leder for AKP (m-l)'s kvinneutvalg.

KLASSEKAMPENS KRONIKK 13. NOVEMBER

Den viktigste svakheten ved kvinnene er at de ikke lenger er seg bevisst sin ledende rolle i arbeiderklassen. Derfor er kvinneorganisering like viktig som fagorganisering, skriver Siri Jensen som skal innlede over dette temaet på AKP (m-l)'s kvinnekongress i helga.

Kvinnene som kraft

utgjør et nytt kjeneproletariat, men at den kvinnelige delen av arbeiderklassen som helhet må spille og spiller en ledende rolle i arbeiderklassens kamp. Dette skjer i nær allianse med endel av kvinnene i de lavere deler av småborgerskapet.

Kvinnenes kampkraft er

svakheten er at den ikke er seg bevisst sin egen stilling og rolle, bl. a. fordi den ikke er organisert.

Nettopp fordi den ledende rollen springer ut av situasjonen som kvinner, er økt kvinnebevissthet og kvinneorganisering nøkkelledd i denne prosessen. Dette betyr at kvinneorga-

er å bygge ut Kvinnefronten, også i fagbevegelsen og på arbeidsplassene.

Kvinnene har tradisjonelt vært splittet, bl. a. i yrkesaktive og hjemmeverende, heltid og deltid. Utviklingen av kvinnebevissthet fremmer større enhet. I en situasjon der arbeiderklassen splittes opp